Серед зелених вод, що пе́стують Тавріду,
На вранішній зорі я бачив Нереїду.
Сховавшись між дерев, дихнуть я ледве смів:
Напівбогиня та край тихих берегів
Грудьми, за лебедя білішими, зринала
І піну з кіс важких струмками вижимала.